

Йовка. — Само го погледва.

Борьо. — въ вѣсторгъ. Слушай Йовке: да знаешъ колко тѣжно бѣше тукъ прѣди малко — и като виждашъ това що е сега — би ни идвала по-често на гости.

Йовка. — Не по-често, а вѣчна гостенка бихъ желала да съмъ.

Борьо. — Недочулъ. Какво каза?

Йовка. — Разкаяна свежда очи на пода.

Борьо. — Да вървамъ ли ушитъ си?

Мълчание.

Йовка. — Борьо, като че днесъ за пръвъ пѣтъ те срѣщамъ.

Борьо. — Азъ, сѣкашъ за пръвъ пѣтъ ти говоря.

Йовка. — И, може би, това е едно случайно настрояние?

Борьо. — Не тѣй случайно, както бѣше срѣщата ни на Везувий.

Дълго мълчание.

Йовка. — Изплувала отъ далечни спомени. Везувий — Морето! Свѣтълъ сѣнь!

Борьо. — Тѣй свѣтълъ и тѣй сладъкъ, че никога не се забравя.

Йовка. — Защото за всѣки сладъкъ мигъ — трѣбва казани горчила да погълне душата въ отплата!

Борьо. — Защо говоришъ това?

Йовка. — Задъхана. Искамъ да видя Мара! Слуша се къмъ вратата, ала тѣ се отварятъ и тя се спира.

XIX.

Йовка, Борьо, Мара и Жельо.

Мара. — Застанала прѣдъ прага. Влѣзъ, Жельо!

Жельо. — Миналъ четиресетъ години, съ попѣстрена коса и схваната дѣсна рѣжа е зестаналъ прѣдъ прага. Не — — Азъ съмъ кавалеръ съ всички изисквания — никога, никога! — прѣдъ една дама! — —

Мара. — Влиза.